

Nr 1234

Av herr **Jönsson** i Ingemarsgården **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 122, angående begränsning av svavelhalten i eldningsolja.

(Lika lydande med motion nr 972 i Första kammaren)

Vi finner det synnerligen angeläget att kraftfulla åtgärder vidtas för att begränsa luftföroreningar genom svaveldioxidutsläpp. Det förtjänar att understrykas, att det resultat man vill uppnå inte i första hand är en begränsning av svavelhalten i eldningsolja utan en begränsning av svaveldioxidutsläppen i luften. Vi finner det därför naturligt, att man inte i första hand uppställer normvärden i termer av högsta tillåtna svavelhalt i olja utan som huvudregel fastställer maximivärden för högsta tillåtna svaveldioxidutsläpp per kg olja. En metod att underskrida en sådan maximigräns är då att använda lättare olja, en annan metod att förse sin eldningsanläggning med tillfredsställande rökgasrenare. Det är möjligt att kombinationen tjockolja-rökgasrenare i framtiden kommer att vara ett acceptabelt alternativ. Det är därför enligt vår mening angeläget, att användning av tjockolja, vars rök passerar genom en tillfredsställande reningsanläggning, inte uteslutes.

Naturvårdsverket har föreslagit en tidsplan för högsta tillåtna svaveldioxidutsläpp. Denna återges i nedanstående tabell:

<i>Datum</i>	<i>Tillåtet svaveldioxidutsläpp i g/kg olja</i>	<i>Motsvarande svavelhalt i olja (%)</i>
1.7. 1969	50	2,5
1.7. 1970	40	2,0
1.7. 1972	30	1,5
1.7. 1974	20	1,0

Naturvårdsverket anger att det med denna plan skulle bli möjligt att år 1975 nedbringa svaveldioxidutsläppen till 1960 års nivå. Det kan inte påstås vara en alltför ambitiös målsättning.

Det får anses föreligga tekniska möjligheter att nedbringa svaveldioxidutsläppen i den takt som naturvårdsverket föreslår. En successiv nedtrappning har betydande fördelar för de av bestämmelserna berörda: bostadsföretag, industrier och andra. De får samhällets långsiktiga målsättningar klara för sig och kan vidta dispositioner i enlighet därmed. Samtidigt får de genom den successiva nedtrappningen ett tekniskt och ekonomiskt råd-

rum. Ändå kan man våga räkna med att luftföroreningsproblemet i varje fall inte förvärras under övergångstiden.

Vi anser att en begränsning av svaveldioxidutsläppen i luften är så angelägen, att det finns synnerligen starka skäl att anta naturvårdsverkets plan för begränsning av utsläppen. Eftersom de tekniska möjligheterna för en begränsning torde vara för handen så är de skäl som kan anföras mot nedtrappningsplanen huvudsakligen av ekonomisk art.

En begränsning av svaveldioxidutsläppen i enlighet med naturvårdsverkets förslag innebär onekligen stora kostnader. Men en sådan begränsning skulle också medföra betydande kostnadssänkningar i form av en minskning av de mycket betydande skador genom korrosion och förstöring av byggnader och kulturhistoriskt värdefulla föremål som luftföroreningar medför. De samhällsekonomiska kostnaderna för att genomföra naturvårdsverkets förslag kan inte bedömas bli alltför höga. Däremot kan förslagets genomförande i vissa centrala fall medföra betydande problem för vissa av de av förslaget berörda. Denna fråga bör ytterligare utredas.

En utredning av de ekonomiska verkningarna av den föreslagna successiva begränsningen av svaveldioxidutsläppen bör därför företas. Denna bör syfta till att klarlägga förslagets konsekvenser i form av kostnadsökningar för berörda industrier och hyreshöjningar för de boende etc. Utredningen bör också söka belysa i vilken utsträckning sådana fördyringar kan motverkas i de enskilda fallen.

Med ovan anförda motivering hemställs,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa att en tidsplan för begränsning av svaveldioxidutsläpp i luften fastställs i enlighet med statens naturvårdsverks förslag samt i övrigt beaktar vad i motionen anförts.

Stockholm den 17 oktober 1968

Elias Jönsson (fp)
i Ingemarsgården

Mac P. Hamrin (fp)
i Kalmar

Bertil Öhvall (fp)

Sigvard Rimås (fp)

Sten Sjöholm (fp)